

med, saa der maa al Forsigtighed til. Jeg erkjender selvfølgelig, at det er Forhold, der i høi Grad trænge til en Ordning. De have foreligget i mange Aar og der er anstillet mangfoldige Undersøgelser, men jeg tør ikke sige, at de ere til Ende. Man kan sagtens sige, at Tiden er gaaet hen; nu skal der ikke undersøges mere, men nu skal der handles. Men inden man gjør Noget, maa man dog vide, hvad man kan gjøre, hvorfor man skal gjøre det og om det er Noget, der kan staa sig. Det er meget muligt, man kan komme til en lempeligere, mere økonomisk Afgjørelse ved foreløbigt at hjælpe paa Forholdene ved et Udløb længere nord paa. Jeg tør ikke udtale mig bindende om det, da som sagt mange tekniske Undersøgelser ere fornødne. At Fiskeri blandt Andet saavel som Jordbruget omkring Ringkjøbing Fjord er i høi Grad interesseret i, at der sker Noget, erkjender jeg, og jeg erkjender ogsaa, at det bør ske saa snart som muligt, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det, som et æret Medlem benævnedes som det storflaede Vesterhav, er en meget vanskelig Faktor at have med at gjøre. Overfor den kan man ikke uden videre løbe til og sige: Nu ville vi have det og det Forhold ordnet, for det storflaede Vesterhav vil tale en lille Smule med om Ordningen, og det kan ikke nytte, at vi komme med en Ordning, naar der ikke er nogenlunde Sikkerhed for, at den tilfredsstillende kan gennemføres paa den Maade. Endelig have ærede Medlemmer talt om en Fiskerihavn ved Ringkjøbing Fjord og vare meget enige om den. Jeg er enig med det ærede Medlem for Christed Amts 3die Valgkreds, naar der er Tale om at ville bygge en Fiskerihavn, saaledes som der tidligere har været Tale om, for virkelig søgaaende Skibe af den Dimension og den Dybde, som jeg før tillod mig at nævne, nemlig 12—15 Fod i det inderste Basfin inde i Fjorden, og mindre kan det ikke være, naar der skal være Tale om Flaader af den Bestaaffenhed og den Konstruktion, som f. Ex. de engelske Fiskerskibe bygges med. Vil man gaa til et Anlæg af den Bestaaffenhed, vil det næppe kunne blive billigere der end noget andet Sted paa Vestkysten, om det end kan være, det ikke bliver dyrere. Det som andre ærede Medlemmer her have talt om, er vist nærmest at faae sig indrettet saaledes inde i Fjorden, at man med Bibeholdelse af den nuværende Vandstand kan komme til en Havn, der kan komme lokale Fiskere til Gode, men saa ville ærede Medlemmer jo vide, at det er Noget, vi gjøre mange Steder, idet vi hjælpe de vedkommende Egne med Bevillinger, der strække sig fra 20—50,000 Kr., men

naar man altsaa her skal gaa til 600,000 Kr. for en Havn, der nærmest har lokal Betydning, er det jo et langt større Tal, end der tidligere har været Tale om at anvende til nogen lokal Havn. (Berg: Det er ogsaa ved Vesterhavet). Det er meget rigtigt, men jeg maa dertil sige, at jeg jo fuldt ud erkjender, at den lokale Havn kan have sin Betydning, den har dog ikke den Betydning, som en Havn, der virkelig kan være Udgangspunkt for mere søgaaende Skibe har; det maa man erkjende. Det Eine har Betydning for Baadfisheriet, det Andet for Havfiskeri med større Skibe. Vi have Esbjerg Havn, der er tjenlig for dette Diemed, og det har jo ogsaa viist i en ganske forbanfende Grad, at det store Fiskeri der er taget til efter en stor Maalestok. Jeg er meget villig til fremdeles at virke til en Ordning af Forholdene ved Ringkjøbing Fjord, men jeg maa dog tillade mig at sige, at jeg ikke kan gaa ind paa at stille noget Forslag, naar jeg ikke nogenlunde er i Stand til at begrunde det, og det pleier man ellers at forlange fra Rigsdagens Side. Naar jeg kommer frem med et Forslag eller modtager et Forslag, som man i Virkeligheden ikke er i Stand til at begrunde, baade teknisk og økonomisk, bliver det ikke vel modtaget, men jeg forstaar meget godt, at man leverde ønsker at faae denne Sag ordnet. Paa den anden Side have vi, jeg kan gjerne sige i Aarhundreder, kæmpet Kamp med Vesterhavet for at faae en Havn for Fiskeriet, hidtil er det ikke lykkedes, men det kan jo gjerne være, at vi nu ere nærmere derved. Jeg haaber det i alt Fald, thi Bestræbelserne for at træffe det Bedste har det ikke og vil det fremdeles ikke mangle paa. Det er imidlertid ingenlunde nogen let Opgave at løse, og derfor maa man være forberedt paa fremdeles at møde Vanskeligheder og Besværligheder paa denne Vej. — Under Nr. 203 i Betænkningen nævnes en Forhandling om Forbindelsen mellem Koster og Kallehave og hvilke Skridt Ministeriet har foretaget med Hensyn til Ordningen af de interkommunale Beskatningsforhold. — Hvad Forbindelsen Koster-Kallehave angaar, lod denne Bemærkning i den Betænkning, der var afgiven for Jul, noget anderledes. Den lod saaledes, at der var forhandlet om den, og Udvalget forventede at faae Forslag fra Ministeren til 3die Behandling. Denne Bevilling tog jeg loyalt til Efterretning, undersøgte Sagen og tilveiebragte en Overenskomst med vedkommende Amtsraad og har derfor stillet Forslag til Finantslovens 3die Behandling i Hensyn til det Samraad, der allerede blev holdt før Jul og nu er gjenoptaget. Jeg